

כבר אין על מה לכתוב. - הכל נאמר כל כך הרבה פעמים עד שאם אומר אותם שוב תיפול עלי תרדמה מרוב שעמום. את המלחמה הזאת דשנו וגדשנו עד השאה. העיתונים

מלאים בסיפורי גבורה. בקרוב יחלקו את המדליות - ציון מאופקים, יצחק אמסאלם, בני אלבז ועד הרבה אחרים יקראו לפני הרמטכ"ל לקבל את הצל"ש. אין ספק זאת המלחמה שלהם ושל הנופלים. את המלחמה הזאת יזכרו לבטח אולי עוד 500 משפחות (לא מספר אחרון) שבניהם חרפו נפשם או חרפו על משמרתם. אנחנו נשכח את המלחמה! מסתבר שקל מאוד לשכוח. אנו נשכח את האנשים האלה. את הנצחון המפואר ואת הכאב הנלווה אליו.

את הנצחון האמיתי יודעים לבטא אוהדי הכדורגל של איטליה. את הכאב האוהדים של נבחרת ברזיל. גם בברזיל הרחוקה אתה מוצא אנשים אשר יכאבו את המפלה עד יום מותם. לא רוצה יותר לדבר על המלחמה הזאת, נמאס כבר באמת נמאס! אפשר באמת לדבר על הגביע העולמי. זה היה שגעון, פגז ממש!

- חבר אפשר בלי פגז להגדיר את הגביע הזה לא צריך את הפגז, הוא לא שייך לכאן, תנסה שוב.

- הגביע היה שגעון ממש קרב אמיתי.

- חבר ? !

- הגביע היה שגעון ממש שגעון (ככה טוב תמשיך)... אבל למה ? למה רק כל ארבע שנים. למה הם רוצים להרוס לנו את הנשמה כל כך הרבה זמן ובאמצע לבטח תהיה עוד מיל... (חבר!!) כן ארבע שנים - 27, 31, 35, 39, 43, ממש להזדקן עם הגביע הזה! הגביע תם את הנצחון והשמחה גנבה איטליה את הכאב ברזיל, לנו לא נותר מאום.

במסיבת הסיום של בני י"ב בא אלי מישהו ואמר לי: "תכתוב משהו על היצורים האלה - תכתוב על העיניים הכבדות תכתוב על הראש המתיתם תכתוב על... על...". הבנתי אותך אני עוצר אותו לפני שיהיה מאוחר, הבנתי אותך, עכשין תקשיב אלי. הם אינם שונים מאיתנו אני אומר לו. הם אינם שונים מאף אחד אחר בקיבוץ הזה. חכה עוד שנה שנתיים הם יהיו אחד אחד גברים לענין. "מה אתה מבלבל את המוח" הוא קוטע אותי שוב - "תסתכל על האוזניים, תסתכל על כפות הידיים המיובלות, הם הולכים לפרק את המדינה הזאת".

- תן להם עוד שנה, התחננתי, עוד שנה ותראה.

"עזוב" הוא אומר "אין להם תקנה. תראה הנה הם באים לעיר לחופשה ומה עושים? אני אגיד לך מה עושים: - ישר הולכים "לתדרנק" איזו חבית בירה. במשך היום יושבים על הרצפה בבית של אתי סלע... איזה איפסי, מי זה אתה שואל? איתי האח של אדו. מי? אה.. אה הבן של מינה מי? הבן של יוחנן! איפה גמרתי, בלבלת אותי לגמרי, כן בני י"ב - יושבים על הרצפה ועושים עם הראש או יה או יה לקצב המוזיקה, נו זה עתיד? כל דקה מישהו זורק באויר או.. קי, או... קי, זה עתיד?

יוני/.../...

2. מ ע ו ר ע ר " מ ה נ ש מ ע ? "

אחרת לא הייתי קורא את העיתון של סוטי הכפר. עברו עוד שבועיים מאז העיתון האחרון, שבועיים דגילים כאלה, אויץ ישראלים כאלה, שבועיים שהיו יכולים להיות גם ביולי '79 או יולי '68 או כל יולי אחר במדינה קטנה שמורה בתוך קופסא: קצת מלחמה, קצת תאונות, קצת חילוכים, הרבה אינפלציה, קצת מאוד שקט נפשי, קצת דאגה לעתיד, קצת דחלפות באוטובוסים, הרבה גרעיני עפולה, והמון המון אלכס אנסקי... בקיצור שבועיים של מצ'אות !!

ערב עוגות במתנ"ס (שכונת הצעירים), אבות ובנים נראו מתנפלים על החירס החם שהיה ספוג במרגרינה, נשים נראו מרכלות (נו כמובר, מי שכב עם מי...), וגליה שוב עשתה עוגה נהדרת.

לג'קי וטוטסי נולד ב... ב... ב... ב... ב... בני גולדברג יודע.

אהלן שמוליק, טוב לדעת שאנשים במרחק אלפי ק"מ מכאן נהנים לקרוא את שכותבים החבר'ה, ולדעת שתוכן העתון מזיז לכם גם שם. (שמוליק, דרך אגב, זכור לנו כשחקן היחידי בהפועל כפר הנשיא שידע מה לעשות בכדור כשזה הגיע אליו, אך לצערינו ברוב הפעמים הצליחו דני נמלי או טוביה להגיע לכדור לפניו ולהבקיע שער עצמי...).

ערב חברתי עם פראן היה נחמד (איזו מילה נוחה, מה זה נחמד?) מי שהרשימה אותי באמת היתה מיכל סגל שפשוט אשפית בחליל צד. גרשון במידה ותמשיך לארגן ולהזיז דברים כמו שאתה עושה היום במשק לא ירחק היום שניהול היכל התרבות בת"א יהיה בשבילך עבודה צדדית בשעות הפנאי...

דנה שפרונג עדיין עם גבס. שכחתי איך היא נראית בלי זה! היא מזכירה לי את רפי פרנק. פעם נכנסתי לחדר של רפי ומצאתי אותו שוכב על המיטה עם גבס ישן - משומש על הרגל. שאלתי: "רפי, מה היננינים? ענה לי הכחור: "מתגעגעים, מתגעגעים..."

אתה מתוסכל, אתה עצבני, נשבר לך, אתה מרגיש להתפוצץ, יש פחרון!! פצפון מת, אבל באזל חי וקיים. הוא מאוד מאוד חי ועל זאת יכולים להעיד הרגל השמאלית שלי או של שלושת הארגזי תנובה שפלוא השליך לעבר היצור הזה. (זה היה קטע שנרשח בשביל אילן המאירי).

דליה ורוי חצור חזרו מארה"ב (דאלאסלנד)

חמור בא למסעדה ומבקש קולה, שואל אותו המלצר: "עם קש?" עונה החמור: "מה אני סוס?"

.../...

שאלתי את אהוד המאירי כל כמה זמן הוא מחליף סדינים, אז הוא אמר לי שהוא לא מחליף אף פעם, הוא פשוט הופך את המזרון.....

ברגע שנודע לרונן שתמיר כותב את מה נשמע של דברי הכפר, ניגש אליו וביקש ממנו שיעשה זאת בצורה הכי גרועה שהוא רק יכול.....

ניסיתי בכל הכח להתאפק ולא לכתוב על המלחמה, אבל איך אפשר כשאני מסתובב בנהריה ורואה חולצות טריקו עם סמל מבצע שלום הגליל עליהם!?

או שבעיתון מעריב איזה כתב שם כותב על הצד "היפה" של המלחמה: חיילים נראו סוחבים אלונקה עם תינוק לכנוני שזה עתה נולד.

זהו זה סוף ----- בחקוה שנמשיך לראות את יצחק עדר מגיע ב 9:05 לארוחת בוקר, שמקס מדר ימשיך לעשות ביצים (כאן אני עומד לבד), שילדי המשק יאכלו הרבה פריולי ושיתקנו את המיזוג אויר בג'ון דיר של הפלחה!

להתראות נקסט וויק (!?)

אורן.

נ.ב. אם אתם עוברים ליד גילי ושומעים מן רעש מוזר כזה, אל דאגה, הוא פשוט גדל....

